

и поучавалъ народа. Въ число-то на слушатели-тъ Му ся намиралъ единъ человекъ, комуто десна-та ръка была совершено изсѣхнѣла, тъй чото никакъ не могълъ да ѣ владѣе.

Книжници-тъ и фарисеи-тъ, които ся находили тамъ, називали Исуса Христа и чакали да видятъ, нѣма ли да исцѣли нѣкого въ сѣботѣ, та да могѣтъ да Го обвинятъ за еднакава работѣ, която, по тѣхно-то мнѣніе, была достойна за наказаніе; зачото почитали това за нарушеніе на Божіѣ-тѣ заповѣди.

Господь, Който имъ знаелъ лукавство-то, ся обърнулъ камъ сухорѣкия и казалъ му: „встани и излѣзь на сѣдѣ-тѣ“. Сухорѣкия-тъ Му изпълнилъ повелѣніе-то, и исправилъ ся прѣдъ лице-то на всичко-то събрание. Всѣкий добръ человекъ бы пожалилъ несчастныя, но зрители-тъ ничто друго не чувствовали, освѣнь едно любопытство; тѣ желали да видятъ, какъ ще ся свърши това. Исусъ Христосъ казалъ на книжници-тъ и на фарисеи-тъ: „щѣ вы попытатъ нѣчто: что трѣбва да прави человекъ въ сѣботѣ—добро или зло? Да спаси человека, или да го погуби?“ Всички мълчали; зачото можалъ ли бы нѣкой да каже, че въ сѣботѣ не трѣбва да прави добро, не трѣбва да спаси человека?

Господь продължавалъ: „кой отъ васъ, имѣѣщи овцѣ, като ѣ види, че падне въ ямъ, не ще потече да ѣ извади оттамо още и въ сѣботѣ? Или человекъ не е много по-добръ отъ овцѣ? Такожде и на това не могли да направятъ никакво возраженіе. Всички продължавали да мълчатъ.

Спаситель скръбѣлъ за окаменѣніе-то на сѣрдца-та имъ и, като ся обърнулъ камъ сухорѣкия, казалъ: „простри ръѣ-тѣ си!“ Той прострѣлъ сухѣ-тѣ ръѣ, която въ сѣщо-то мѣгновение ся исцѣлила и станѣла като другѣ-тѣ.

Книжници-тъ и фарисеи-тъ, които желали да помрачатъ славѣ-тѣ Исусовѣ, останѣли посрамены прѣдъ всич-